

„Ja.“

„Agter De ogsaa at deltage i Dansen?“

„Jeg veed det ikke. Maaske.“

Han trak paa Skuldren.

„Altid *maaske!* . . . Ifald De bestemmer Dem til at bæere Salen med Deres Nærværelse, tør da en inferiør Person som hosstaaende gøre sig Haab om en Dans?“

„Maaske,“ svarede hun med et Smil, idet hun fra Vogntrinet nikkede Farvel.

Det var ment som et Løfte; men han opfattede Ord og Smil som en ny, behændig Afvisning og gik bort i nedslaaet Stemning.

Da han kom hjem, slog han sig ned i en Lænestol foran Kaminen i Dagligstuen og overgav sig helt til sin Fortvivlelse. Hvad skulde han gøre? Havde der endda været allermindste Haab om, at hun vilde gifte sig med ham, skulde han ikke et Øjeblik have betænkt sig paa at ofre sin Ungkarlefrihed, hvor højt og dyrt han end havde svoret paa aldrig at lade sig binde. Han kendte ikke dengang Jytte Abildgaard, anede ikke, at nogen enkelt Kvinde kunde faa en saa ubeskrivelig Magt over ham. Selve Ægteskabets frygtede Lænke gav hun en uanet Tillokkelse. Men hvad hjalp det? Velhavende Damer af Jytte Abildgaards Art var mistænksomme, og hans Erfaring havde sagt ham, at han havde lettere ved at forføre dem end ved at faa dem til at gifte sig med ham. Kunde han blot komme saa vidt med hende, at han en eneste Gang fik Lov til at kysse hende! I Kyssets Kunst havde Øvelsen gjort ham til Mester. Endnu havde ingen Kvinde holdt Stand overfor ham, naar hun først var bleven signet af dette tilsyneladende saa uskyldige Kærtegn og havde lært dets dystert søde Hemmeligheder at kende.

Hans Husholderske bankede beskedent paa og kaldte ham ind til Frokost.

„Herren er da ikke daarlig?“ spurgte hun, da hun saae ham.

„Jeg? Nej! . . . Men jeg fryser. Her er koldt. Læg noget mere i her!“

Efter Frokosten, mens han sad ved den nytændte Kaminild i sin Stue og strammede sig op med en Likør til Kaffen, ringede